

A L'AEROPORT:

LA QUINA

del VILOBÍ, C.F.

Possibilitat de premis fins a:

Motos, embarcacions...

DIES DE LA QUINA:

GENER: **2, 6 i 9** HORA D'INICI: **a les 6 de la tarda**

A la terminal internacional de l'aeroport Girona-Costa Brava, a Vilobí d'Ornyar
Local equipat amb: Calefacció · Parc infantil · Servei de begudes i entrepans · Ampli aparcament
Consulteu els premis entregats a la web de la quina. www.grm.es/vilobicf

**Amb els millors desitjos de prosperitat
per al nou any 2000**

FORASTÉ-ROSSELL, S.L.
Assessors Laborals

JAUME COLLELL I ESPUÑA, S.L.
Economista-Assessorament d'Empreses

MOLAS i TORROELLA, S.L.
Corredoria d'Assegurances DGPF-1171-GC

La seva confiança és el nostre objectiu

GRUP 5 ASSOCIATS

LABORAL - FISCAL - ASSEGUANCES

Emili Grahit, 17, entl. - 17002 GIRONA
Tel. 972 41 69 69 - Fax 972 41 76 70

**SUPERMERC'ART 1999
2000**

9.995,-

del 10 de desembre al 5 de gener

19.995,-

ART CONTEMPORANI A L'ABAST DE TOTHOM

VICENÇ HUEDO
URSULA TANNER
TEO ORTIZ
PERE VENTURA
OLGA PRADERAS
NURI OLIVER
NÚRIA ESTRANY
NATÀLIA ANGLÉS MARIMON
MONTSE BOSCH ARAGÓ
MERCÉ FERRER
MARIBEL LLOBET
MANUELA TELLO
MANEL BAYO
LÍDIA MASLLORENS
JORDI MORELL
JOAN MANUEL QUIRÓS

JOLANDA FERNÁNDEZ
IRENE PASCUAL
FRANCESC UROZ
F. JOSÉ TORRALBO
ENRIQUETA POCH BARBER
ELENA OLIVÉ
DOLORS NOGUER
DAVID SERRA NAVARRO
CRISTINA PARADÍS
CAROLINA ABEL PONS
CARME FIGUEROA
CARLES DEL CORRAL
CARLES MALEIS
BLANCA COSTA
BATLLE PAZ
ANNA ROSER

Regala't l'últim art contemporani del segle!

**FUNDACIÓ
STUDIUM**

Av. Jaume I, 42, baixos
17001 Girona · Tel. 972 22 65 27

Horari:
Dimarts a divendres, matins de
12 a 2/4 de 2, i tardes de 2/4 de
6 a 8. Dissabtes de 6 a 8

Ferran Ventura i Martell. TENNISTA

«Hi ha un ambient molt fals»

El jugador saltenc (1.037 del món) ha entrat l'any 1999 en el rànquing ATP. No té pèls a la llengua, odia l'ambient «fals» del tennis i al 2000 vol arribar al número 600 del món

NURI FORNS / Salt
TENNIS ▶ —Al 1999 ha estat campió de Catalunya de 2a categoria, quart finalista de l'estatal de 1a, on feia molt de temps que no arribava cap gironí. Ha estat un molt bon any...

—«Sí, però és que jo no havia jugat gaire, estava estudiant, fins l'any passat, i no podia entrenar-me tant com necessitava.»

—No podia entrar al CAR o a la federació catalana?

—«Vaig tenir la possibilitat d'entrar a la federació catalana; de fet, hi vaig estar un temps, però no m'agradava i vaig dir que m'estimava més estar aquí. De fet, ells mateixos em van fotre al carrer perquè ni tan sols agafava la raqueta. Ara també podria estar amb la catalana.»

—Per què no hi és?

—«No m'agrada. Treballen amb objectius a curt termini. Matxuquen molt els jugadors, agafen lesions, no els deixen decidir res, van com xais.»

—Cremen els jugadors?

—«Jo crec que sí, moltíssim. N'hi ha que arriben molt amunt, però n'han matat 10.000 pel camí. Un cas el tenim a Girona, amb Laila Haj-Younes.»

—El 1999 també ha estat el primer any que ha entrat en el circuit ATP.

—«Sí, vaig guanyar el meu primer punt i va ser complicat. Feia mig any que ho intentava. I fins agafar-ne quatre més també vaig patir. Aniré a disputar un torneig a San Salvador i el meu objectiu és treure deu punts.»

—Surt a compte?

—«No, ara mateix hi perdo diners. L'objectiu és arribar cap al 700 o el 600 de l'ATP, que és quan et pot començar a sortir a compte, perquè pots començar a jugar *challengers*. Ara és com si fes la mili.»

—On confia arribar?

—«D'aquí a final d'any vull estar cap al 600 del món. L'any passat vaig dir que volia deu punts i no els vaig tenir, i estava molt decebut.»

—El seu primer punt ATP el va guanyar a Croàcia. Com va anar que anés a jugar allà?

—«Érem tres: jo, un alemany i un de Sabadell.

El jugador saltenc Ferran Ventura, fotografiat a les instal·lacions del Club Tennis Salt, situat a les Guixeres. / NURI FORNS.

Vam agafar un cotxe i vam anar cap a Croàcia. Vam estar a Florència, a Venècia; però res de turisme, parant de tant en tant a menjar una pizza i continuar. Va ser idea meva, els vaig dir que allà la gent tenia por de la guerra i no hi hauria ningú. No ho vaig encertar, però almenys vaig treure el primer puntet.»

—Qui l'entrena?

—«Des de fa un any, Xavier de Castro, que m'ha cuidat molt bé i és com un germà gran. El que em dóna més suport aquí a Girona és en David Vidal, a part de la meva família.»

—A llarg termini, on li agradaria estar?

—«Vull arribar a guanyar-me la vida jugant a tennis. Si estigués entre els 100 millors del món estaria molt satisfet. Crec que per arribar al 500 o al 600, qualsevol amb una mica de talent hi pot ser. Amb un any més en forma, crec que hi puc arribar.»

—Quins són els seus punts forts?

—«Quan serveixo, m'agrada atacar sempre i portar el punt jo, però també em sé defensar. M'agrada el joc agressiu.»

—Què pensa d'aquest boom que sembla que hi ha hagut de jugadors espanyols a l'ATP?

—«M'ho han preguntat al tres vegades i m'han arribat a dir que és perquè

els jugadors aquí s'avenen tots molt i s'ajuden entre ells, però això és mentida. Diuen que hi ha molt bon ambient, però jo no ho veig així; són tots uns...»

—Uns què?

—«La gent del tennis no m'agrada, no m'hi trobo bé. Al meu casament no vindran els tennistes, tot i que hi tinc bons amics, com ara Marc Cànovas. És un ambient molt fals. Els jugadors de Barcelona no tenen res a veure amb els de Girona, són tots com de plàstic. N'hi ha que et saluden per fer el paper, però això sí, donen bona imatge. Dels tennistes d'elit, no n'hi ha cap que valgui la pena. Semblen ídols i són persones totalment normals, i quan convius una mica amb ells t'adones que no es mereixen més respecte que qualsevol altre. De tota manera, ja m'agradaria arribar a ser a l'elit.»

—No es tornarà de plàstic quan arribi al 600 del rànquing?

—«Espero que no.»

—Com van ser els seus inicis en el tennis?

—«El meu germà, Ricard, es va apuntar a fer esport al GEiEG i el van anar introduint més cap al tennis. També anàvem al tennis d'Aro perquè passàvem els estius allà i els meus pares jugaven per passar l'estona, i jo jugava en la terra batuda amb els

cotxes. Quan acabaven, el meu pare em llançava quatre pilotes perquè estigués content i cap a casa. Vaig començar a entrenar una mica i em van cridar perquè jugués per equips amb el CT d'Aro quan era aleví. Va ser el meu primer partit oficial.»

—I també jugava a futbol?

—«Sí, i sempre m'ha agradat més que no pas el tennis. Encara hi jugo quan puc. Quan compro els diaris sempre em miro el futbol, mai em miro res de tennis.»

—Ha crescut molt el CT Salt?

—«Sí, hi ha hagut un boom. Van fer tres pistes i, al principi, poca gent hi jugava, però ha anat creixent molt. Vaig parlar amb una empresa, Marré Font, que té entrenadors, i va agafar el club. Ara és una de les escoles amb més alumnes de tot Girona.»

—Per ser jugador de tennis cal tenir al darrere una família amb diners?

—«Sí. Un dels problemes del tennis és els diners que costa, però si ets bo de ben petit, com ara en Tommy Robredo, és una altra cosa. De tota manera, si hi vols jugar de tant en tant com a divertiment, no és car. I ara, encara, però fa anys, ni això.»

—Què en penses, d'això de l'Armada Invencible?

—«És una bestiesa.»